

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

КНИГА ПЕТА

ОСВОБОДЕНА
ЛЮБОВ

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ
ОСВОБОДЕНА
ЛЮБОВ

КНИГА ПЕТА

Превод
Надя Баева

Издателство ИБИС
София

J. R. Ward
THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD
Lover Unbound

Copyright © Jessica Bird, 2007

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with NAL Signet,
a member of Penguin Group (USA) Inc.

c/o Anthea Agency, Sofia

© *Надя Баева*, превод, 2011

© *Антония Мечкуева*, оформление на корицата, 2011

© Издателство „Ибис“, 2012

ISBN 978-619-157-001-0

Всяки права са запазени. Публикуването на тази книга в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било друга форма, без писменото съгласие на издателя, е нарушение на авторските права и се наказва от закона.

Посветена на *теб*.
Разтълкувах те погрешно в началото
и ти поднасям извинения.
Толкова типично е за теб, че все пак се намеси
и спаси не само него, но и мен в това начинание.

Благодарности

С огромна благодарност към читателите на „Братството на черния кинжал“ и гръмки поздрави към Съкилийничките! За дивана дори няма да отворяя дума. Не мога да им сметна бройката вече.

Благодаря много на: Карън Солъм, Кара Сезар, Клер Зайън, Кара Уелш.

Благодаря ви, Дорин и Анджи, задето така добре се грижите за мен – благодаря също на Ес-Байт и Венчър за всичко, което вършите, продиктувано от доброто ви сърце!

Както винаги, с благодарност към моя изпълнителен комитет: Сю Графтън, д-р Джесика Андерсън, Бетси Вон и моя Партньор. И с огромно уважение към несравнимата Сюзън Брокман.

На ДЛБ: Познай какво. Мама още те обича. xxx

На НТМ: Както винаги с обич и благодарност. Ти си го знаеш.

Трябва да кажа, че нищо от това не би било възможно без моя любящ съпруг, който винаги е до мен, прекрасната ми майка, която е с мен от... ами, от самото начало, семейството ми /както на кръвните роднини, така и на тези, станали такива по избор/ и моите прескъпи приятели.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

атендантки – Избраници, служещи като лични помощнички на Скрайб Върджин.

Братството на черния кинжал – Отлично тренирани вампири воини, които защитават вида си от Обществото на *лесърите*. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат прободени в сърцето.

вампир – Вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превършат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера – Основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата – Свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на *лесърите*. Ритуалите включват въвеждане в братството,

погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никои не може да влиза в нея, освен членовете на братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на братството.

двуборство – конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген – Член на класата на прислужниците в света на вампирите. *Догените* имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но оставяват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

ерос – Избраници, обучени в изкуството на любовта.

Избраници – Жени вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на братството, но братята са изоставили тази практика.

изолация – Статут, налаган от краля на жена вампир, в резултат на молба до него, отправена от семейството на въпросната жена вампир. Поставя я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя *попечител*, който обикновено е най-възрастният мъж в семейството. В този случай, нейният *попечител* има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света – всички или само някои от тях.

кръвен роб – Вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

леаж – Уважително обръщение на сексуално подчинена личност към нейния или неговия доминант.

лесър – Човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на *лесърите*. За да бъде убит, *лесърът* трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. *Лесърите* не се

хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

луйлан – Гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като любим, любима.

люлен – Подарък, дар.

мамен – Майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

мис – Прикриване на местности или предмети; създаване на илюзорно поле.

нала (*ж.р.*) или **налум** (*м.р.*) – Дума, която показва силни чувства. Означават „любима“ или „любим“.

Небитието – Царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите – Орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега – Зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда – Период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена вампир в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант – Понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител – Настойник на непълнолетен индивид. Има различни степени *попечители*, като най-мощните са назначените за такива на жени вампири в изолация.

преобразяване – Критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс – Вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцес – Най-високото стъпало на вампирската аристокрация, повисши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство – Кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт – Ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата – Акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир, заради своята възлюбена.

ралман – Спасител.

симпат – Един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени такива дори са били подложени на изтребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин – Мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на един-единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали – Дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър – Дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър – Индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

уорд – Еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен – Вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан – Вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

— ❖ Пролог ❖ —

Училище Гринич Кънтри
Гринич, Кънектикът

Двайсет години по-рано

— **В**ЗЕМИ, ДЖЕЙН.
Джейн Уиткъм грабна раницата.

- Все пак ще дойдеш, нали?
- Вече ти казах сутринта. Да.
- Добре.

Джейн се загледа след приятелката си, която пое по тротоара.

Прозвуча клаксон и тя прилади сакото си, изпъна рамене и се запъти към мерцедеса. Майка ѝ я гледаше през стъклото на шофьорското място със свъсени вежди.

Джейн се забърза през улицата. Тревожеше се, че непозволеният предмет в раницата ѝ вдига прекалено много шум. Скоси на задната седалка и го притисна с краката си. Колата потегли, преди да е успяла да затвори вратата.

- Баща ти се прибира тази вечер.
- Какво? – Джейн побутна очилата на носа си. – Кога?
- Довечера, затова се боя, че...
- Не! Ти обеща!

Майка ѝ я погледна през рамо.

- Моля, млада госпожице?
- Обеща ми за тринайсетия ми рожден ден. Кейти и Луси щяха да...

– Вече се обадох на майките им.

Джейн се отпусна назад. Майка ѝ вдигна поглед към огледалото за обратно виждане.

– Махни това изражение от лицето си, ако обичаш. Смяташ се за по-важна от баща си ли? Така ли е?

– Разбира се, че не. Той е Господ.

Мерцедесът се отклони рязко от пътя си и спирачките изсвириха.

Майка ѝ се обърна и замахна с трепереща ръка. Джейн се сви ужасена.

След миг на потисната жестокост майка ѝ отново се завъртя напред и приглади идеално гладката си коса.

– Днес няма да вечеряш с нас. Тортата ти ще бъде изхвърлена.

Колата потегли отново.

Джейн избърса сълзите от лицето си и погледна надолу към раницата си. Досега у тях никога не бяха оставали приятелки за преспиване. Беше се молила с месеци.

Съсипано. Всичко беше съсипано.

Пътуваха в мълчание по целия път до дома. Майка ѝ паркира мерцедеса в гаража и тръгна към къщата, без дори да погледне назад.

– Знаеш къде да отидеш – беше единственото, което ѝ каза.

Джейн поседя в колата в опит да се стегне. После взе раницата и учебниците си и се затътри към кухнята. Ричард, готвачът им, се беше навел над кофата за боклук и изхвърляше тортата с бяла глазура и украса от червени и жълти цветя.

Тя не обели нито дума, защото гърлото ѝ се беше стегнало. Ричард също не каза нищо, защото не я харесваше. Той не харесваше никого освен Хана.

Джейн влезе в трапезарията през вратата за прислугата. Надяваше се да не се натъкне на по-малката си сестра. Молеше се Хана да е вече в леглото, тъй като не се беше чувствала добре сутринта. Вероятно защото имаше да предава кратък преразказ на книга.

Джейн се запъти към стълбите и видя, че майка ѝ е в дневната.

Възглавничките на канапето. Отново.

Майка ѝ все още беше облечена в светлосиньото си вълнено палто и държеше копринения си шал в ръка. Щеше да остане облечена, докато не я задоволеше видът на възглавничките. Което можеше да отнеме известно време. Стандартът, според който отмерваше, беше същият като за косата ѝ – перфектна гладкост.

Джейн продължи към стаята си. Само се надяваше баща ѝ да пристигне след вечеря. Така нямаше да се налага да се примирява с празния ѝ стол. И той като майка ѝ не търпеше нередности. А липсата на Джейн на масата беше голяма нередност.

Продължителността на лекцията би била още по-голяма, тъй

като щеше да я мъмри и заради отсъствието ѝ от семейната вечеря, освен за това, че е била груба с майка си.

На горния етаж, в боядисаната в жълто спалня на Джейн, беше така подредено, както навсякъде в къщата. Всичко си беше на мястото. Като на снимка в списание за интериор.

Единственото, което не трябваше да е тук, беше Хана.

Раницата с непозволеното ѝ съдържание беше прибрана в гардероба върху мокасините и сандалите. Джейн смени училищната си униформа с памучна нощница. Нямаше причина да се облича. Никъде нямаше да ходи.

Взе купа с учебници от бялото си бюро. Имаше домашни по английски, алгебра и френски.

Хвърли поглед към нощното си шкафче. Книгата „Хиляда и една нощ“ я очакваше там.

Не можеше да измисли по-добър начин да изтърпи наказанието си, но първо домашните. Налагаше се. Иначе би се чувствала прекалено виновна.

Два часа по-късно седеше на леглото с книгата в скута си, когато вратата се отвори и Хана провря глава вътре. Червените ѝ къдрици също бяха отклонение от нормата. Всички други в семейството бяха руси.

– Донесох ти храна.

Джейн се изправи, разтревожена за малката си сестра.

– Ще загазиш.

– Не, няма. – Хана ѝ подаде малка кошница, покрита с ленена кърпа. Вътре имаше сандвич, ябълка и бисквити. – Ричард ми ги даде, за да имам нещо за похапване вечерта.

– Ами за теб?

– Не съм гладна. Вземи.

– Благодаря, Хана. – Джейн взе кошницата, а Хана приседна на таблата на леглото.

– Е, казвай, какво направи?

Джейн поклати глава и отхапа от сандвича с ростбиф.

– Ядосах се на мама.

– Защото отмени партито ти ли?

– Аха.

– Имам нещо, с което да те разведря. – Хана сложи парче сгънат картон на юргана. – Честит рожден ден!

Джейн погледна към картичката и примигна бързо няколко пъти.

– Благодаря, Хана.

– Не бъди тъжна. Аз съм тук. Отвори си картичката. Направих я за теб.

Отпред с несръчна ръка сестра ѝ беше нарисувала две фигури. Едната беше с права руса коса и отдолу беше написано „Джейн“. Другата имаше къдрава рижа коса и в краката ѝ се мъдреше името „Хана“. Държаха се за ръце и на кръглите им лица грееха големи усмивки.

Точно когато Джейн се канеше да отвори картичката, фарове от приближаваща се кола осветиха къщата.

– Татко си дойде – прошепна Джейн. – По-добре изчезвай.

Хана не изглеждаше така разтревожена, както обичайно би била.

Вероятно защото не се чувстваше добре. Или нещо я разсейваше. Нещо нейно си. През повечето време Хана живееше в мечтите си, което сигурно беше и причината за постоянното ѝ щастие.

– Хана, говоря сериозно. Върви.

– Добре, но наистина съжалявам, че партито ти се провали. – Тя потътри крака към вратата.

– Хана... Харесвам картичката си.

– Още не си я погледнала отвътре.

– Не е нужно. Харесвам я, защото ти си я направила за мен.

Лицето на Хана разкъфна в една от типичните ѝ лъчезарни усмивки, които напомняха на Джейн за слънчев ден.

– Това сме ние двете.

Докато вратата се затваряше, Джейн дочу гласовете на родителите си от преддверието. Тя набързо изяде храната, скри кошницата в гънките на покривката върху леглото си и отиде до купчината с учебници. Взе в леглото със себе си „Записките на клуба Пикуик“ на Чарлз Дикенс. Реши, че ако работи над домашните си, когато баща ѝ влезе, това би ѝ спечелило точки.

Родителите ѝ се качиха на горния етаж един час по-късно и тя се напрегна в очакване на почукването на баща си. Но той не почука.

Това беше странно. Баща ѝ с неговата властност беше точен като часовник и в предвидимостта му имаше нещо изненадващо успокоително. Въпреки това тя не обичаше да има вземане-даване с него.

Сложи книгата настрана, изгаси лампата и мушна краката си под обшития с дантела юрган. Дълго лежа под балдахина на леглото, без да може да заспи, и накрая чу големият стенен часовник срещу стълбите да отброява дванайсет пъти.

Полунощ.

Измъкна се от леглото, отиде до дрешника, извади раницата и отвори ципа. Дъската Уиджа* изпадна и се разтвори на пода с лице нагоре. Джейн я грабна, уплашена да не се е счупила, и намести стрелката.

С приятелките ѝ очакваха с нетърпение да играят, защото всички искаха да научат за кого ще се омъжат. Джейн харесваше момче на име Виктор Браун, който беше в класа ѝ по математика. Напоследък често разговаряха и тя много се надяваше да станат двойка. За беда не беше сигурна в неговите чувства към нея. Може би я харесваше само защото му даваше отговорите на задачите.

Джейн положи дъската на леглото си, отпусна ръце върху стрелката и дълбоко пое дъх.

– Как се казва момчето, за което ще се омъжа?

Не очакваше стрелката да помръдне. Така и стана.

Опита още няколко пъти и се облегна назад ядосана. След минута почука на стената над леглото си. Сестра ѝ почука обратнo в отговор и не след дълго се промъкна през вратата. Развълнува се, като видя дъската, скочи на леглото и заподхвърля стрелката във въздуха.

– Как се играе?

– Шшт! – Боже, ако ги хванеха, щяха да ги накажат да не излизат. Завинаги.

– Извинявай. – Хана седна с подвити под себе си крака. – Как...?

– Задаваш въпроси и играта ти дава отговори.

– Какво можем да питаме?

– За кого ще се омъжим. – Джейн вече беше притеснена. Ами ако отговорът не беше Виктор? – Започни ти. Сложи ръка върху стрелката, но без да я буташ. Ето така. Добре... За кого ще се омъжи Хана?

Стрелката не помръдна. Дори след като Джейн повтори въпроса.

* Спиритическа дъска за викане на духове. – Бел. ред.

– Повредена е – Хана се дръпна.

– Чакай да пробвам с друг въпрос. Сложи си ръцете пак там. – Джейн пое дълбоко въздух. – За кого ще се омъжа аз?

Чу се тихо проскърцване и стрелката започна да се движи. Когато се спря на „В“, Джейн потръпна. Със сърце в гърлото тя наблюдаваше как продължи към „И“.

– Виктор е! – заяви Хана. – Ще се омъжиш за Виктор!

Джейн дори не си направи труда да шътне на сестра си. Беше прекалено хубаво, за да е...

Стрелката се придвижи към „Ш“. „Ш“ ли?

– Това е грешка – промълви Джейн. – Трябва да е грешка.

– Не спирай. Нека да видим кой е.

Но ако не беше Виктор, тогава кой. Не познаваше момче, чието име да започва с „Виш...“. Джейн се опита да пренасочи стрелката, но тя настояваше да стигне до буквата „Ъ“. И накрая „С“.

ВИШЪС.

Страх изпълни гърдите на Джейн.

– Казах ти, че е повредена – измърмори Хана. – Що за име е Вишъс?

Джейн отмести поглед от дъската и потъна обратно във възглавниците. Това беше най-ужасният ѝ рожден ден досега.

– Може би трябва да опитаме отново – предложи Хана. Когато Джейн се поколеба, тя се намръщи. – Хайде, и аз искам отговор. Така ще е честно.

Сложиха пръсти обратно върху стрелката.

– Какво ще получа за Коледа? – попита Хана.

Стрелката не помръдна.

– Опитай с „да“ или „не“, за да я накараш да се задвижи – каза Джейн, още притеснена от отговора, който беше получила. Може би дъската имаше проблеми с правописа.

– Ще получа ли нещо за Коледа? – смени въпроса Хана.

Стрелката изскърца.

– Дано да е пони – избъбри Хана, докато стрелката се движеше. – Трябваше това да попитам.

Стрелката спря на отговор „не“.

И двете се втренчиха невярващо в нея.

Хана обгърна тялото си с ръце.

– Но аз искам подаръци.

– Това е само игра – отсече Джейн и затвори дъската. – И наистина е повредена. Преди малко я изпуснах.

– Искам подаръци.

Джейн се протегна и прегърна сестра си.

– Не се тревожи заради тази тъпа дъска. Аз задължително ще ти подаря нещо за Коледа.

След като малко по-късно Хана си тръгна, Джейн се мушна отново под завивките.

Противна дъска. Противен рожден ден. Всичко беше противно.

Докато затваряше очи, осъзна, че така и не беше отворила картичката от Хана. Светна отново лампата и се протегна към ношното си шкафче. Вътре пишеше: „*Винаги ще се държим за ръце. Обичам те. Хана*“

Отговорът, който бяха получили за коледните подаръци, беше абсолютно погрешен. Всички обичаха Хана и винаги ѝ подаряваха по нещо. Дори понякога успяваше да размекне баща им, а това никой друг не го умееше. Така че, разбира се, щеше да получи подаръци.

Глушава дъска...

След известно време Джейн заспа. Явно беше заспала, защото Хана я събуди.

– Добре ли си? – попита Джейн и седна в леглото. Сестра ѝ стоеше до нея в памучната си ношница със странно изражение на лицето.

– Трябва да вървя – гласът на Хана беше тъжен.

– В банята ли? Лошо ли ти е? – Джейн отметна завивката настрана. – Ще дойда с теб.

– Не можеш – въздъхна Хана. – Трябва да тръгвам.

– Като свършиш, каквото имаш да вършиш там, ела да спиш при мен, ако искаш.

Хана погледна към вратата.

– Страх ме е.

– Не е приятно да ти е лошо. Но аз винаги ще съм насреща за теб.

– Трябва да тръгвам – Хана изведнъж изглеждаше толкова пораснала. Никак не приличаше на десетгодишна. – Ще се опитам да се върна. Ще направя всичко възможно.

– Добре. – Може би сестра ѝ имаше температура. – Да повикам ли майка?

Хана поклати глава.

– Исках да видя само теб. Заспивай.

Хана излезе от стаята и Джейн положи глава обратно на възглавницата си. Искаше да отиде да провери дали сестра ѝ е добре, но сънят я пребори, преди да успее да предприеме нещо.

На следващата сутрин я събудиха нечии тежки стъпки, тичащи по коридора. Първо реши, че някой е изпуснал нещо, оставящо леке на килим, стол или покривка, но после чу сирена на линейка да приближава по алеята.

Джейн стана от леглото, погледна през прозореца и после подаде глава в коридора. Баща ѝ говореше с някого на долния етаж, а вратата на стаята на Хана беше отворена.

Джейн мина на пръсти по персийския килим. Сестра ѝ никога не ставаше толкова рано в събота. Явно наистина не беше добре.

Спря на прага. Хана лежеше в леглото с очи, вперени в тавана. Кожата ѝ беше с цвета на снежнобелите чаршафи около нея.

Не мигаше.

В отсрещния ъгъл на стаята, възможно най-далече от Хана, майка им беше седнала пред прозореца. Коприненият ѝ халат с цвят на слонова кост се стелеше на пода около нея.

– Връщай се в леглото. Веднага.

Джейн се втурна обратно към стаята си. Докато затваряше вратата, видя баща си да се качва по стълбите с двама мъже в тъмносини униформи. Говореше авторитетно и тя различи думите *вроден порок на сърцето*.

Джейн скочи в леглото си и се зави през глава. Докато трепереше в мрака, се почувства много малка и уплашена.

Дъската не беше сгрешила. Хана нямаше да получи коледни подаръци и нямаше да се омъжи.

Но малката сестричка на Джейн удържа обещанието си. Тя наистина се върна.